

Capitolul 9

Iudeii triumfă asupra tuturor dușmanilor lor

Ziua decisivă a început – ziua a treisprezecea din luna a douăsprezecea – și atacurile dușmanilor lui Iuda se îndreaptă asupra lor înșiși. Ei au sperat ca în această zi să biruie pe iudei, dar dimpotrivă a devenit o zi în care iudeii au putut să biruie pe cei care îi urau (versetul 1). Iudeii se adună și nimeni nu poate rezista înaintea lor, „căci frica de ei căzuse peste toate popoarele” (versetul 2; compară și capitolul 8 versetul 17). Cum este posibil aceasta? Cum puteau toate popoarele să aibă frică de acest popor mic? Versetul următor dă răspunsul. Motivul este, „căci frica de *Mardoheu* căzuse peste ei” (versetul 3). La iudeii înșiși nu venise nici o putere suplimentară, ei nu erau mai tari ca înainte. Însă frica de iudei a căzut pe toate popoarele, căci ele au văzut, că împăratul și *Mardoheu* erau de partea lor. Frica de *Mardoheu* a căzut peste ei și tot așa frica de Domnul va cădea în curând peste toți oamenii (2 Corinteni 5,11). Dar și acum este adevărat, că noi vom avea supremația asupra dușmanilor noștri numai dacă adevăratul *Mardoheu* este de partea noastră și ei se vor teme de El. De aceea noi avem deja acum făgăduința că dușmanii noștri se vor pleca înaintea noastră, când ei vor ajunge la cunoașterea că Domnul este cu noi și că El ne iubește (Apocalipsa 3,9).

Astfel *Mardoheu* este înălțat, așa cum citim aici: „Căci *Mardoheu* era puternic în casa împăratului și faima lui se răspândea în toate ținuturile, pentru că ajungea din ce în ce mai puternic.” (versetul 4). La începutul Împărăției păcii *Mesia* va fi înălțat de Dumnezeu: „... căci El va fi preamărit până la marginile pământului” (Mica 5, 4). Și mărimea Lui va acționa asupra poporului Său, așa că el va fi tare și prin puterea Lui va face fapte mari. Nici un dușman nu va putea rezista înaintea lor. Vedem aceasta aici în *Estera* 9, și tot așa stă și în Mica 5: „Rămășița lui *Iacov* va fi între neamuri, în mijlocul multor popoare, ca un leu între fiarele pădurii, ca un pui de leu între turmele de oi: care, când trece, calcă în picioare și sfâșie și nimeni nu poate scăpa pe altul. Ți se va ridica mâna peste potrivnicii tăi și toți vrăjmașii tăi vor fi nimiciți.” (Mica 5, 8.9) Prin favoarea împăratului iudeii obțin o biruință deplină, căci *Estera* obține prin rugămintea ei încă o zi, în care iudeiiucid încă trei sute de dușmani și totodată cei zece fii ai lui *Haman* sunt spânzurați public (*Estera* 9, 5-15). Fiii lui *Haman* au aceeași soartă ca tatăl lor! Ce atenționare serioasă este aceasta pentru aceia care aparțin încă acelora care au ca tată pe diavolul (*Ioan* 8, 44). Să nu gândești că tu vei scăpa de judecata de care va avea parte satana, focul veșnic, care a fost pregătit pentru diavolul și îngerii lui (*Matei* 25,41). Cât de îngrozitor va fi, să trebuiască să auzi din gura Domnului *Isus* cuvintele: „Plecați de la Mine, blestemaților!” Inițial iazul de foc nu a fost pregătit pentru om, ci pentru diavolul și îngerii lui. Însă vor fi oameni care vor rămâne veșnic acolo, dacă ei nu se nasc din nou și nu devin copii ai lui Dumnezeu. Fiii lui *Haman* au parte de soarta tatălui lor și aceasta are loc aici ca o mărturie publică despre mărimea lui *Mardoheu* și a poporului său. După aceea urmează odihna Împărăției păcii: „iudeii ... s-au odihnit de vrăjmașii lor” (versetul 16). Adevăratul *Mardoheu* va domni ca Prinț al păcii și slava Lui se va întinde până la marginile pământului.

Instaurarea sărbătorii Purim

Amintirea de această biruință istorică trebuie desigur păstrată urmașilor, și de aceea urmează instaurarea a două zile de sărbătoare și de aducere aminte, care, din pricina cuvântului pur (versetul 26), au fost numite sărbătoarea purim. Pur – aceasta înseamnă „soartă” – a fost aruncat, ca să se stabilească ziua în care iudeii trebuiau stârpiți (Estera 3,7), dar această zi a devenit ziua eliberării lor. Această sărbătoare de amintire a fost pe de o parte sărbătorită spontan de popor (versetele 17, 18, 23a), dar pe de altă parte este o instaurare, care a fost ținută conform rânduielii stabilite de Mardoheu (versetele 20, 21, 23b). În capitolul anterior el a dat porunca să întărească lupta împotriva dușmanilor, aici el dă comanda, să se amintească în fiecare an de biruința obținută. Această poruncă nu era o obligație neplăcută pentru iudei, era în totală concordanță cu dorința poporului însuși. Ei au început de la ei înșiși să sărbătorească, și acum ei o acceptă ca pe o obligație oficială. Aceasta este adevărata libertate, și tot așa este și cu sărbătoarea pe care noi ca creștini avem dreptul s-o ținem spre amintirea salvării noastre de sub puterea dușmanului. Este dorința inimilor noastre proprii să serbăm Masa Domnului, dar noi facem aceasta și în concordanță cu porunca Domnului nostru. Mardoheu a scris scrisori cu privire la această sărbătoare, și tot așa Hristos ne-a lăsat în Noul Testament o poruncă referitoare la Masa Domnului. Vedem aici pe Mardoheu în mijlocul unui popor bucuros și salvat. Aceasta este o temă minunată, când o aplicăm la Hristos în mijlocul alor Săi. Psalmii sunt plini de aceasta. Studiază Psalmul 22, unde noi găsim nu numai suferințele lui Hristos, ci și răspunsul primit în moarte: „Mi-ai răspuns!” Imediat după aceea El înalță cântarea de laudă în mijlocul adunării celor răscumpești: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei și Te voi lauda în mijlocul adunării” (versetul 22). În Psalmul 111 El laudă pe Iehova din toată inima, „în tovărășia oamenilor dreți și în adunare” (versetul 1). În Psalmul 116 Îl vedem mai întâi în suferințe Lui adânci (compară cu Estera 4,1), prins în legăturile morții. Dar după aceea vine momentul când El ia paharul izbăvirilor și cheamă Numele Domnului „în fața întregului Său popor, în curțile casei Domnului” (versetele 13-19). Aceasta va avea loc la începutul Împărăției păcii și pentru Israel va fi un timp minunat. Cântarea salvării răsună deja, de când Hristos a înviat dintre morți. În Evrei 2,12 se aplică la noi locul citat din Psalmul 22. Hristos ne numește frații Lui, și El ne-a făcut cunoscut Numele Tatălui, așa că și noi cântăm împreună în cântarea Lui de laudă și putem să adorăm pe Tatăl în Duh și adevăr.

Așa este Hristos deja acum punctul central al răscumpeștilor Lui. Nu este foarte frumos, că despre Adunarea din Filadelfia se spune, că ea a păzit cuvântul Domnului și nu a tăgăduit Numele Lui? (Apocalipsa 3,8). Numele Lui ca centrul adevărat al credincioșilor, spre care ei sunt adunați? (Matei 18,20). Dacă noi practicăm aceasta, atunci nu ne vor preocupa lucrurile exterioare, lucrurile care sunt atrăgătoare pentru ochiul omenesc. Atunci are importanță numai întrebarea, dacă Domnul este în mijlocul nostru și dacă El ocupă acolo locul dintâi. Dacă El ca adevăratul Mardoheu ocupă locul care I se cuvine în mijlocul unui popor binevoitor, care se bucură și sărbătorește cu El, în concordanță cu porunca Sa: „Faceți aceasta spre amintirea Mea” (1 Corinteni 5,8; 11,23-26). Atâta timp cât este așa, va merge bine. Dar dacă Lui I se jefuiește acest loc, atunci această sărbătoare va degenera, așa cum s-a întâmplat la iudei cu sărbătoarea Purim. Da, noi oamenii suntem capabili să facem din sărbătorile Domnului un carnaval! Așa s-a petrecut cu sărbătoarea Purim, căci noi citim în Talmud, că la această

Capitolul 9 și 10

sărbătoare iudeii trebuiau să bea atât de mult, că ei nu mai puteau să diferențieze între cuvintele: binecuvântat să fie Mardoheu! și: blestemat să fie Haman! Nu este aceasta îngrozitor, să te îmbeți în felul acesta, că nu mai poți deosebi între Mardoheu și Haman? În istoria creștinismului vedem încă o evoluție asemănătoare, căci din Masa Domnului s-a ajuns la o masă de jertfe cu caracter rău și idolatru (compară cu Apocalipsa 2,20). Aceasta are loc când Hristos pierde locul care I se cuvine, când adevăratul Mardoheu este uitat. Vreau să amintesc în treacăt, că în Împărăția de o mie de ani va avea loc un regres în adevărata bucurie a sărbătorii, nu direct între iudeii înșiși, ci în general între popoare. Toate popoarele se vor sui în fiecare an la Ierusalim, ca să serbeze sărbătoarea corturilor, dar se pare că este nevoie de pedepse și plăgi, căci ei nu vor să asculte de această prescriere (Zaharia 14,16-19). Și la sfârșitul Împărăției păcii găsim popoarele mult îndepărtate de prezența Domnului în cele patru colțuri ale pământului, așa că diavolul va fi iarăși în stare să-i înșele (Apocalipsa 20,8).

De aceea totdeauna trebuie să ne gândim că o sărbătoare fără adevăratul Mardoheu se dezvoltă totdeauna spre ceva îngrozitor, care este în armonie cu răutatea inimii omenești. Aici în Estera 9 este încă bucuria veritabilă, adevărată, a poporului salvat. Mardoheu este onorat; și împărăteasa Estera este legată cu instaurarea acestei sărbători (versetele 29-32). Atâta timp cât sărbătoarea este încă punctul central al poporului, totul merge bine și poporul cunoaște „cuvinte de pace și de adevăr” (versetul 30). Dar dacă ele sunt uitate, cuvintele minciunii iau locul acestor cuvinte de binecuvântare. Facă Dumnezeu, ca noi să rămânem păziți de acest pericol, prin aceea că totdeauna acordăm lui Hristos locul dintâi – un loc care corespunde mărimii Persoanei Sale, așa cum aceasta este descris simbolic în capitolul de încheiere al acestei cărți.

Capitolul 10

Mărimea lui Mardoheu

Acest ultim capitol din numai trei versete, este, cu toată scurtimea lui, poate cel mai frumos din toată cartea, deoarece el ne oferă impresia despre „mărimea lui Mardoheu, la care l-a ridicat împăratul” (versetul 2). În primul verset se amintește că împăratul Ahașveroș a pus un bir asupra țării și asupra insulelor mării, probabil din cauza pierderilor mari pe care el le-a suferit în campania lui împotriva Greciei. Dar aceasta nu este deloc amintită aici. Această informare are numai scopul să ne arate mărimea împăratului, în timp ce în continuare în versetul 2 găsim mărimea lui Mardoheu. Profetic vedem aici un tablou al domniei minunate a Dumnezeului nostru și a Hristosului Său în Împărăția păcii, care începe după revenirea Fiului Omului, ca să salveze pe poporul Său și să nimicească pe dușmanii poporului (vezi remarca la capitolele 8 și 9). Domnia lui Hristos nu se limitează la Israel, ci se întinde până la marginile pământului, până la cele mai îndepărtate „insule ale mării” (versetul 1). Așa citim la începutul Psalmului 97; „Domnul împărățește! Să se înveselească pământul și să se bucure insulele cele multe!” Dumnezeu va fi atunci cunoscut și onorat ca Cel Preaînalt, care posedă cerul și pământul. Este foarte ciudat, că aici în cartea Estera avem numai câteva versete care vorbesc despre mărimea Împărăției păcii, în timp ce pe de altă parte se acordă mai multă atenție drumului lung, care trebuie parcurs, până să se ajungă la Împărăție, și suferințelor lui

Capitolul 9 și 10

Mardodeu și ale Esterei, precum și ale poporului lor. În prorociile Vechiului Testament și în Psalmi este însă așa, că este scris mai mult despre timpul necazului cel mare, care are loc înainte de Împărăția de o mie de ani, decât despre slava Împărăției însăși. Iehova va fi măreț și El va da domnia în mâinile Hristosului Său, așa cum aici noi în versetul 2 citim despre puterea împăratului și despre mărimea pe care el a dat-o lui Mardoheu.

În versetul 3 sunt enumerate cinci însușiri ale mărimii lui Mardoheu, în care noi putem iarăși vedea un tablou potrivit despre slava Persoanei Domnului Isus – atât acum, cât și în Împărăția păcii. Mardoheu era primul după împăratul Ahașveroș: Iehova va domni prin intermediul Unsului Său, care ca Fiu al Omului va primi Împărăția din mâinile Celui Bătrân de zile (Daniel 7, 13.14). Realmente atunci toate lucrurile vor fi supuse picioarelor Lui, dar în final El va da iarăși Împărăția înapoi lui Dumnezeu, Tatăl (1 Corinteni 15,24-28). Hristos va domni, dar El face aceasta în Numele lui Dumnezeu, Tatăl. Vezi în acest context și locuri din Scriptură cum ar fi epistola către Efeseni 5,5 („Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu”) și Apocalipsa 11,15 („Împărăția lumii a ajuns a Domnului nostru și a Hristosului Său”); și multe locuri din evanghelia după Matei 13 unde este vorba de Împărăție, și unde numai o singură dată este denumită Împărăția Fiului Omului (versetul 14). Același lucru găsim și în viața lui Iosif: după suferințele sale el a fost înălțat și a ocupat poziția cea mai înaltă între suveranii lui faraon. Însă noi ne-am amintit deja mai înainte, că Hristos dorește să ocupe deja acum prin Duhul Său locul de onoare în mijlocul alor Săi, „pentru ca El să aibă întâietatea în toate” (Coloseni 1,18).

A doua caracteristică, pe care noi o găsim cu privire la mărimea lui Mardoheu, este, că „el era mare între iudei”. Aceasta era de fapt de la sine înțeles. Când iudeii se gândeau la el, la salvatorul lor, atunci inimile lor erau pline de mulțumire și venerație pentru el. Tot așa Domnul Isus dorește să fie mare printre copiii lui Dumnezeu și astăzi, pentru ca El să fie Întâiul între mulți frați (compară cu Romani 8,29). Aceasta este taina bisericii din Filadelfia, că adevăratul Mardoheu este mare printre credincioși. Cineva a descris în felul următor diferența dintre biserica din Filadelfia și biserica din Laodiceea: Filadelfia nu posedă nimic, ci numai pe Hristos; Laodiceea posedă totul, dar nu pe Hristos. Este vorba de El, și nu de o anumită poziție exterioară, prin care noi ne-am închipui a fi ceva. Tot așa va fi în curând și în Împărăție: Hristos va fi mare în poporul care odinioară L-a lepădat.

În afară de aceasta – și aceasta este a treia caracteristică – el era „iubit de mulțimea fraților săi”. Mardoheu era nu numai mare, ci el a fost și iubit. Așa a fost și David ca împărat iubit de poporul său, care se considera „os din oasele sale și carne din carnea sa” (2 Samuel 5,1). Și la începutul Împărăției păcii marele Fiu al lui David va judeca popoarele după cum ele au tratat pe „frații” Lui (Matei 25,31-46). Mardoheu era iubit de frații lui, așa cum citim în binecuvântările lui Moise despre Așer: „Binecuvântat să fie Așer cu fiii săi; Plăcut să fie fraților lui” (Deuteronom 33,24). Domul să ne dăruiască și nouă ceva din această binecuvântare, ca astfel noi să ne iubim și să ne prețuim unii pe alții având felul de gândire al lui Hristos.

A patra caracteristică, pe care o găsim: „el căuta binele poporului său”. Așa are Hristos în vedere totdeauna binele nostru. Este dorința Lui să ne binecuvânteze și să ne facă bine. El se gândește permanent la aceia cu care El este așa de strâns legat și pe care El i-a răscumpărat ca popor proprietate a Sa. Oricare ar fi împrejurările, El știe ce este bine pentru noi, și El este puternic, ca să împlinească acest bine față de noi. Dar El dorește să lucreze în noi și același fel

Capitolul 9 și 10

de gândire, așa ca noi să nu căutăm avantajele proprii, ci ale poporului lui Dumnezeu (compară cu Filipeni 2,20.21).

Ultima caracteristică a mărimii lui Mardoheu este, că el „vorbea de pace întregii lui seminții”. Înțelegem noi că Domnul Isus de aproape două mii de ani a vorbit de mântuirea alor Săi? El a murit și a înviat și de atunci mijlocește pentru noi (Romani 8,34; Evrei 7,25). Numai o singură dată în istoria lui Israel a trebuit să fie lovită Stânca, ca să curgă binecuvântarea, și după aceea ar fi fost pe deplin suficientă vorbirea către Stâncă (Exod 17,6; Numeri 20,7.8). Lucrarea de răscumpărare s-a făcut o singură dată pentru totdeauna și ea a deschis pentru noi un izvor de neseecat. Hristos este glorificat, și El vorbește înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu spre mântuirea alor Săi, și de asemenea și noi trebuie numai să chemăm Numele Lui, ca să aibă loc salvarea poporului lui Dumnezeu. Faptul că noi în aceste ultime zile ale Adunării pe pământ mai avem parte de mântuire, se datorează mijlocirii Marelui nostru Preot credincios. El a făcut aceasta de aproape două mii de ani în cer, și curând o va mai face încă o dată o mie de ani pentru poporul Său de pe pământ. Ce mare este El! Ce mare ar trebui să fie El și în inimile noastre, pentru ca noi ca un popor binevoitor să glorificăm Numele Său!